Eerste Kamer der Staten-Generaal

1

Zitting 1979–1980 Nr. 31b

15 683

Nadere wijziging van de Algemene Kinderbijslagwet, de Wet op de inkomstenbelasting 1964 en de Wet op de loonbelasting 1964 alsmede van enkele andere wetten (samenvoeging van de bestaande kinderbijslagregelingen tot een algemene, de gehele bevolking omvattende, verplichte kinderbijslagverzekering van het eerste kind af en afschaffing van de kinderaftrek van de loon- en inkomstenbelasting)

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET EINDVERSLAG
Ontvangen 17 december 1979

De leden van de fractie van de P.v.d.A. stelden enige vragen met betrekking tot de interpretatie van het nieuw voorgestelde artikel 11, onder a, van de Algemene Kinderbijslagwet. Deze bepaling beoogt de kinderbijslag voor eerste kinderen te halveren. Alvorens op deze vragen nader in te gaan wil ik gaarne een uiteenzetting geven over de bedoeling van de bewuste bepaling.

Bij de behandeling in de Tweede Kamer der Staten-Generaal van het wetsontwerp, dat heeft geleid tot de wet van 28 maart 1979, Stb. 157 (tweede fase herstructurering kinderbijslag en kinderaftrek), is bij amendement de halvering van de kinderbijslag voor eerstgeborenen tot 3 jaar in de kinderbijslagregeling aangebracht. Uit wetstechnische overwegingen is toen gekozen voor de term «eerste» kinderen en niet «eerstgeboren» kinderen. In de praktijk bij de raden van arbeid wordt namelijk het oudste kind als eerste kind geteld, waardoor in vrijwel alle gevallen deze termen elkaar dekken. Alleen in zeer uitzonderlijke gevallen kan een eerste kind wel eens niet het eerstgeboren kind zijn. Die situatie doet zich bij voorbeeld voor wanneer het eerstgeboren kind is overleden. Daarna wordt immers het tweede kind voor de kinderbijslag als eerste geteld. Deze complicatie is echter geaccepteerd, omdat de term «eerstgeborene» wetstechnisch tot nog meer complicaties zou leiden. Omdat immers de man in het merendeel van de gevallen rechthebbende is, kan in situaties waarin in het gezin kinderen verblijven, van wie hij niet de biologische vader is, de term «eerstgeborene» niet worden gehanteerd.

Na deze uiteenzetting zal het duidelijk zijn, dat de kinderen inderdaad naar geboortedatum geteld worden en dat de halvering in voorkomend geval betrekking heeft op de oudste van de kinderen waarvoor de verzekerde op de eerste dag van een kalenderkwartaal recht op uitkering heeft. Deze rangordetelling kan voor een bepaald kind in latere kwartalen wijziging ondergaan. Ieder kwartaal moeten in feite de *dan* voor recht op kinderbijslag aanwezige kinderen worden geteld, waarbij bepaalde kinderen twee keer of zelfs drie keer kunnen worden geteld. Het is dus niet zo, dat een bij de geboorte toegekende rangorde in de telling altijd onveranderd blijft. De volgende voorbeelden mogen dit verduidelijken.

Voorbeeld A

Gezin met twee kinderen. Het oudste kind wordt als eerste geteld, het jongste als tweede. Wanneer het oudste kind op 16-jarige leeftijd buitenshuis gaat studeren, wordt hij voor twee kinderen geteld. Het jongste kind wordt dan het derde kind in de rangorde. Houdt het oudste kind op met studeren, dan wordt het jongste kind als eerste kind geteld.

Voorbeeld B

Ongehuwde moeder met één kind beneden de driejarige leeftijd. Voor dit kind bestaat recht op de helft van de kinderbijslag voor het eerste kind. Wanneer zij een huishouding gaat vormen met bijvoorbeeld een weduwnaar met twee kinderen die ouder zijn dan haar kind, dan wordt haar kind als derde in de rangorde geteld. Hierdoor vindt dus ook geen halvering meer plaats.

Uit het vorenstaande moge duidelijk zijn dat de halvering betrekking heeft op het *oudste* der kinderen, waarvoor op de eerste dag van een kalenderkwartaal recht op kinderbijslag bestaat. Door dit kind eerste te noemen wordt aangesloten bij de uitvoeringspraktijk, waarbij nog wordt opgemerkt, dat ook de beroepsrechter deze interpretatie huldigt.

De Staatssecretaris van Sociale Zaken,
L. de Graaf